

บทที่ 2

เอกสารที่เกี่ยวข้อง

2.1 ความรู้พื้นบ้านของหมู่บ้านหนองกระทุ่ม

2.1.1 ประวัติความเป็นมา

ตำนานที่เล่ากล่าวขานกันมา หมู่บ้านหนองกระทุ่มเป็นหมู่บ้านที่เก่าแก่หมู่บ้านหนึ่ง จากคำบอกเล่าจากผู้เฒ่าผู้แก่ที่เล่าต่อกันมาแต่ไม่มีใครได้บันทึกเอาไว้เป็นหลักฐาน ท่านได้เล่าให้ฟังว่าชุมชนแรกของหมู่บ้านหนองกระทุ่มได้ตั้งที่หนองน้ำใหญ่ซึ่งอยู่ทางทิศใต้ของหมู่บ้านในปัจจุบันไปประมาณ 1 กิโลเมตร ชุมชนนั้นเกิดจากการรวมตัวกันของคนอพยพมาจากเหนือ (ของ ๗ เขตอุทยานในปัจจุบัน) ส่วนหนึ่งและอีกส่วนหนึ่งได้อพยพมาจากตอนใต้ของหมู่บ้านที่เรียกว่าบ้านบ่อ (ไม่สามารถบอกแหล่งที่แท้จริงในปัจจุบันได้) ซึ่งได้มารวมตัวรวมตัวกันเป็นชุมชนกลุ่มลายรอบหนองน้ำใหญ่นั้นเพราะหนองมีน้ำขังตลอดปี และลายรอบไปด้วยต้นกระทุ่มน้อยใหญ่ ชุมชนได้อาศัยหนองแห่งนี้เป็นที่เลี้ยงชีพตลอดมาเพราะมีน้ำใช้ตลอดปี ไม่มีเหือดแห้ง จึงทำให้ชุมชนนั้นขยายขึ้นเรื่อย ๆ ชุมชนนี้จึงถูกเรียกว่าบ้านหนองกระทุ่มสาเหตุเพราะมีหนองน้ำและต้นกระทุ่มน้อยใหญ่อยู่โดยรอบนั่นเอง ต่อมาได้เกิดโรคระบาดขึ้น คือ โรคฝีดาษ และโรคหิวาแก่หมู่บ้านจึงได้พากันอพยพปลูกสร้างบ้านเรือนขึ้นใหม่ทางด้านทิศเหนือของแหล่งน้ำประมาณ 1 กิโลเมตรคือ หมู่บ้านหนองกระทุ่มปัจจุบัน

หมู่บ้านหนองกระทุ่มแต่เดิมอยู่ในการปกครองในเขตตำบลบ่อกรุและทางราชการได้กำหนดการแยกตำบลด้วยสาเหตุตำบลที่ขยายใหญ่ขึ้นมีจำนวนประชากรเพิ่มขึ้นจึงได้มีการแบ่งเขตการปกครองขึ้นใหม่เป็นตำบลหนองกระทุ่มเมื่อเดือน กันยายน พ.ศ. 2536 โดยมีกำนันสด เพ็งสวาย เป็นกำนันดูแลปกครองอยู่ตำบลหนองกระทุ่มมีทั้งหมด 9 หมู่บ้านต่อมาท่านกำนันสด ได้หมดวาระลง จึงจึงได้ทำการเลือกตั้งใหม่ขึ้นเป็นปัจจุบัน ได้แต่งตั้งท่านกำนันเสกสันต์ สุทธาธารตระกูล คือกำนันคนปัจจุบัน เมื่อวันที่ 28 กรกฎาคม 2544

2.1.2 วัฒนธรรมประเพณี

ประวัติความเป็นมาของภาษาลาวครั้ง เมื่อชาวบ้านทั้งสองถิ่น คือ จากเขตจังหวัดอุทัยธานี และหมู่บ้านบ่อกรู มาตั้งถิ่นฐานอยู่ร่วมกัน ภาษาที่ใช้ก็ภาษาเดียวกัน จึงได้ใช้ภาษาลาวครั้งของตน เราจึงเรียกภาษาดั้งเดิมนี้ว่าภาษาท้องถิ่นต่อมานักเรียน ได้รับการศึกษาทางด้านการใช้ภาษาไทย และได้มีการพัฒนามาใช้คำพูดไทยแต่การพูดสื่อสารจะเป็นสองลักษณะเมื่ออยู่บ้านจะใช้ภาษาลาวพูดเจรจากัน เมื่อเข้าโรงเรียนจะพูดภาษาไทยกับครู และมาระยะหลังจะมีผู้คนที่ย้ายมาจากจังหวัดอื่นเข้ามาตั้งถิ่นฐานทำมาหากิน หรือมาแต่งงานมีครอบครัวที่หมู่บ้านนี้และพูดภาษาลาวไม่ได้แต่มีจำนวนน้อยก็สามารถสื่อสารฟังกันเข้าใจในปัจจุบันจึงมีคนที่ใช้ภาษาทั้งสองอยู่ร่วมกันจากความมั่นคงที่รักษาภาษาดั้งเดิมของตนไว้ได้จนถึงทุกวันนี้คนรุ่นใหม่จึงมีคำขวัญประจำท้องถิ่นของตนคือ

หมู่บ้านหนองกระทุ่ม
แหล่งภาษาลาวครั้ง

ชุมชนเข้มแข็ง
โด่งดังประเพณียกธง

2.1.3 ประเพณี

ประเพณีการยกธงและการแห่ดอกไม้ในวันสงกรานต์ คำว่ายกธง คือ การยกเล็กหรือเป็นการสิ้นสุดการเล่นในวันสงกรานต์ ส่วนการแห่ดอกไม้จะทำกันทุกวันเมื่อเสร็จน้ำพระในแต่ละวันเสร็จเรียบร้อยแล้วขบวนแห่ พระพุทธรูป พระสงฆ์ จะเคลื่อนขบวนออกจากวัดไปในหมู่บ้านชาวบ้านจะนำน้ำที่เตรียมไว้ออกมาอยู่หน้าบ้านให้พระได้พรมน้ำให้ถือเป็นการให้พรความกินดีอยู่ดีมีสุขและชาวบ้านจะนำดอกไม้ที่เตรียมไว้เดินแห่ตามขบวนไปที่วัดในขณะที่เดินแห่ไปนั้นเพื่อนรำไปด้วยอย่างสนุกสนานทำอยู่อย่างนี้จนถึงวันสุดท้ายของวันสงกรานต์ประเพณีแห่ดอกไม้รุ่งเก่าแก่จนถึงปัจจุบันนี้ยังคงรักษาประเพณีนี้ให้รุ่นหลังได้ยึดถือปฏิบัติและหัดนำมาใช้

2.1.4 ประเพณียกธงสงกรานต์

ระหว่างช่วงสงกรานต์นั้นชาวบ้านได้หยุดงานและได้พักผ่อนได้อย่างเต็มที่เพราะหลังเก็บเกี่ยวพืชผลแล้วจึงเหมาะกับการเล่นดังนั้นในแต่ละวันตอนเช้าทำบุญตักบาตร ตอนบ่ายสงกรานต์ตอนเย็นแห่ดอกไม้ พอพลบค่ำจะมีการเล่นอีกอย่างหนึ่งที่หาดูได้ยากและเป็นสิ่งที่ลืมนึกไม่ได้ว่าจริงหรือเท็จประการใดเพราะเกี่ยวกับผีซึ่งคนที่ไม่ลองไม่รู้ไม่เชื่ออย่าลบหลู่ นั่นคือการเล่นที่มีชื่อเรียกว่า ผีนางด้ง วิธีการเล่นผีนางด้ง จะมีผู้เล่น 2 คนเป็นชาย 1 เป็นหญิง 1 และนั่งบน

ซาคด้าข้าวสมัยก่อนโดยหันหน้าเข้าหากันมือทั้ง 2 ข้าง จับขอบกระดัง มือขวาจะกำดอกไม้และรูป 9 ดอก ในขณะที่ทำพิธีอยู่นั้น 2 ต้องทำจิตใจให้สงบนิ่ง แล้วคนที่มารอดูก็ช่วยกันร้องเพลง

2.1.5 ประเพณีแห่ดอกไม้ม

ความเป็นมาของประเพณีขงดั่งเดิมนั้นคนเฒ่าคนแก่ได้เล่าให้ฟังว่าในแต่ละปีนาค จะให้น้ำจำนวนไม่เท่ากัน บางปีก็ให้ฝนตกสาม - สี่ห้าหรือมากบ้างน้อยบ้างชาวบ้านก็จะทำผ้าธง ทำผ้าธงที่ทอดด้วยฝีมือตนเอง ตามจำนวนที่ได้จากนาคให้น้ำในปีนั้น ๆ แล้วนำผ้าธงที่ทำเสร็จ ประดับอย่างสวยงามไปติดกันที่ปลายยอดเสาไม้ไผ่ที่ตัดเตรียมเหล่าและทำขม้นเหลืองอย่าง สวยงาม

เมื่อถึงกำหนดวันขงของหมู่บ้านหนองกระทุ่มยังคงรักษาประเพณีนี้ไว้เพื่อให้ ลูกหลานคนรุ่นหลังได้ยึดถือปฏิบัติสืบทอดต่อ ๆ กันจนหาที่สิ้นสุดไม่ได้ แต่รูปแบบของประเพณี ได้พัฒนาเปลี่ยนแปลงไปบ้างอันเนื่องมาจากความเจริญทันสมัยของยุคเทคโนโลยีต่างๆขงที่กำหนด มาจากนาคให้น้ำมาแต่ละคุ้มที่รวมตัวกันในหมู่บ้าน และหมู่บ้านต่างตำบลได้นำขงมารวม สนุกสนานด้วยจึงได้กลายเป็นขงผ้าที่เรากำหนดขึ้นเมื่อเสร็จสิ้นจะได้้นำผ้าขงมาเย็บต่อกันทำ ประโยชน์ให้กับวัด และชุมชนต่อไป ผ้าขงมีจำนวน 25 กว้าผืน แต่ละผืนมีความยาวไม่ต่ำกว่า 5 เมตร และลำไม้ไผ่จะนำมาทำประโยชน์ได้หลายเช่นกัน ประเพณีขงขงหมู่บ้านหมู่บ้านหนอง กระทุ่ม มีชื่อเสียงโด่งดังไปทั่วทั้งจังหวัดสุพรรณบุรี และจังหวัดใกล้เคียงที่เดียว(อบต.หนอง กระทุ่ม)

2.2 การจัดตั้งกลุ่มอาชีพสตรีทอผ้าโบราณขงหมู่บ้านหนองกระทุ่ม

2.2.1 ประวัติความเป็นมา

คณะกรรมการสตรีตำบลหนองกระทุ่ม (กพส.ต)เริ่มกำเนิดการจัดตั้งปี พ.ศ. 2536 มีสตรีอาสาพัฒนาจากหมู่บ้านต่างๆเข้ารับการอบรมจำนวน 164 คนและดำเนินการคัดเลือก คณะกรรมการคณะหมู่บ้าน (กพส.ม) จำนวน 9 คณะและคณะกรรมการพัฒนาตำบล (กพส.ต) 1 คณะ 18 คน ครั้งแรกมี นางสนุ่น ค่วนผาเป็นประธาน

ปัจจุบันมีสมาชิกจำนวน 153 คน คณะกรรมการพัฒนาสตรีตำบล (กพส.ต) คณะ18 คน ดังนี้

1. นางบุษบา	กาพักดี	ประธาน
2. นางเข็มทอง	กาพักดี	รองประธาน
3. นางจำปี	กาพักดี	เลขานุการ

4. นางกาเหว่า	ภาพักดี	ประภูม
5. นางขาลี	ภาพักดี	กรรมกร
6.นางสุมาลี	ใจเอื้อย	”
7. นางประทุม	เข้มเพชร	”
8. นางมะลิ	ขุนทอง	กรรมกร
9. นางมาลี	โพธิ์ทอง	”
10. นางอุสา	ภาพักดี	”
11. นางบุญ	เสาวรส	”
12. นางปวีณา	ภาพักดี	”
13. นางมบุญ	ภาพักดี	”
14. นางสาวร่าย	ภาพักดี	”
15. นางปราณี	บุญมีสิทธิ์	”
16. นางสะอึ่ง	ภาพักดี	”
17. นางอำนวย	จันทร์	”
18. นางเพียงขวัญ	ภาพักดี	”

2.2.2 ผลการดำเนินการ

2.2.2.1 จัดตั้งกลุ่มสตรีทอผ้าโบราณ 18 กลุ่ม สมาชิก 18 คน งบประมาณ 25,000 บาท จากองค์การบริหารส่วนตำบลหนองกระทุ่ม

2.2.2.2 ฝึกอบรมอาชีพสตรีทำพวงหรีดและดอกไม้จัน สมาชิก 20 คน งบประมาณ จากศูนย์การศึกษานอกโรงเรียน

2.2.2.3 ร่วมประเพณีสงกรานต์

2.2.2.4 อาสาสมัครประสานพลังแผ่นดิน จัดตั้งยาเสพติด

2.2.2.5 ร่วมกิจกรรมชุมนุมสตรี“สารสัมพันธ์สตรี” สตรีเดิมบางนางบวช

2.2.2.6 ร่วมกิจกรรมประเพณีสงกรานต์จังหวัดสุพรรณบุรี

2.2.2.7 สนับสนุนกิจกรรมศูนย์เยาวชนตำบล

2.2.2.8 ร่วมกิจกรรมวันศรีสากล 8 มีนาคม เป็นประจำทุกปี

2.3 กลุ่มสตรีทอผ้าโบราณ

2.3.1 ประวัติการจัดตั้ง

สตรีตำบลหนองกระทุ่มได้เรียนรู้วิธีการทอผ้ามาจากบรรพบุรุษสืบทอดกันเรื่อยมาจนถึงปี พ.ศ. 2540 เจ้าหน้าที่พัฒนาชุมชนได้มาแนะนำให้จัดตั้งกลุ่มอาชีพสตรีแม่บ้านทอผ้าโบราณ มีสมาชิกจำนวน 15 คนปัจจุบันมีสมาชิกจำนวน 18 คนองค์การบริหารส่วนตำบลหนองกระทุ่มสนับสนุนงบประมาณ เงินทุนของกลุ่มจำนวน 35,000 บาท

2.3.2 รายชื่อคณะกรรมการบริหาร

1. นางเข็มทอง	กาฬภักดี	ประธาน
2. นางสนุ่น	ด่างผา	รองประธาน
3. น.ส.บริสุทธิ์	กาฬภักดี	เลขานุการ
4. นางสุดสาคร	อินทร	เหรัญญิก
5. นางโต้น	กาฬภักดี	ปฏิคม
6. นางสาวรณ	กาฬภักดี	ประชาสัมพันธ์
7. นางรวม	กาฬภักดี	กรรมการ
8. นางเสวย	กาฬภักดี	”
9. นางลาวัณย์	กาฬภักดี	”
10. นางอุไร	กาฬภักดี	”
11. นายนภดล	ทองไพรวรรณ	”
12. นางจ้อย	กาฬภักดี	”
13. นางสมพิষ	กาฬภักดี	”
14. นางบัวลอย	กาฬภักดี	”
15. นางบัวผัน	กาฬภักดี	”
16. นางสมยง	กาฬภักดี	”
18. นางล้นทา	กาฬภักดี	”
19. นางวรรณเพ็ญ	กาฬภักดี	”
20. นางบน	กาฬภักดี	”
21. นางหลงมา	กาฬภักดี	”
22. นางสี	กาฬภักดี	”

23. นางสาวทอง	ภาพักดี	”
24. นางสาวลิ้ม	ภาพักดี	”
25. นางสาวลอน	ปีทนนท์	”

2.3.3 ผลผลิตของกลุ่ม

กลุ่มอาชีพสตรี ทอผ้าโบราณสมาชิกทอผ้าได้ 500 เมตร / เดือนผ้าทอที่มีชื่อเสียง คือ ผ้าขาวม้าปัจจุบันได้ขึ้นทะเบียนเป็นผลิตภัณฑ์ “หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์”

2.3.4 ราคาและสถานที่จำหน่าย

จำหน่ายผ้าขาวม้าตัดเสื่อราคาเมตรละ	90 บาท
จำหน่ายผ้าพื้นราคาเมตรละ	80 บาท
จำหน่ายผ้าลายน้ำไหลราคาเมตรละ	100 บาท

2.3.5 สถานที่จำหน่าย

หมู่บ้านในตำบลและตำบลใกล้เคียง

2.3.6 รายได้

สมาชิกรายได้เฉลี่ย 2,500 บาท / คน / เดือน

2.4 แผนดำเนินงาน

ขอรับการสนับสนุนเงินทุกกลุ่ม จำนวน 50,000 บาท องค์การบริหารส่วนตำบลหนองกระทุ่ม จำหน่ายผลิตภัณฑ์ “หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์” อำเภอเดิมบางนางบวช จังหวัดสุพรรณบุรี เพิ่มรายได้สมาชิกในกลุ่ม 50 คน ในปี พ.ศ. 2548

2.4.1 แผนดำเนินงาน

2.4.1.1 ประสานขอรับการสนับสนุนงบประมาณจากองค์การบริหารส่วนตำบลหนองกระทุ่มเป็นกลุ่มทอผ้าโบราณ

2.4.1.2 ส่งผลิตภัณฑ์ทอผ้าเข้าร่วม พคพ. ประจำปี พ.ศ. 2547

2.4.1.3 ร่วมกิจกรรมอนุรักษ์วัฒนธรรมประเพณีของสงกรานต์ ปี พ.ศ. 2548

2.4.1.4 ร่วมกิจกรรมสตรีสากล 8 มีนาคม

2.4.1.5 ร่วมกับองค์การบริหารส่วนตำบลหนองกระทุ่มศูนย์เยาวชนตำบลหนองกระทุ่มกีฬาต้านยาเสพติด

2.4.2 อุปกรณ์ทอผ้า ของหมู่บ้านหนองกระทุ่ม อยู่ในหมู่บ้านหนองกระทุ่ม มีดังนี้

1. เครื่องปั่นด้าย	2. เครื่องมือดัดฝ้าย
3. เครื่องมือลื้อฝ้าย	4. เครื่องมือเงินฝ้าย
5. หลาพร้อมไม้หมุน	6. กงปั่นด้าย
7. เครื่องเปียด้าย	8. เครื่องมือกวักด้าย
9. เครื่องเฟือด้าย	10. กี่
11. เขาคูก	12. ไม้ม้วนผ้าและหลักม้วนผ้า
13. ไม้สำหรับนั่งทอผ้า	14. ไม้เหยียบสำหรับดึงเส้นด้ายให้ลงชั้น
15. ไม้แกนม้วนด้ายขึ้น	16. คานแขวน
17. หลอดด้ายพุ่ง	18. ด้ายที่ทอแล้วม้วนไว้ในม้วนผ้า
19. หลอดสอดคืน	

2.5 ความรู้เกี่ยวผ้าขาวม้า

ผ้าขาวม้าไม่ใช่คำไทยแต่เป็นภาษาเปอร์เซียที่มีคำเดิมว่า กามาร์บันด์ (Kamar band) หมายถึง เอว หรือท่อนล่างของร่างกาย บันด์ แปลว่า พัน รัดหรือคาด เมื่อนำทั้งสองคำมารวมกันจึงหมายถึง เข็มขัด ผ้าพัน หรือคาดสะเอว คำว่า กามาร์บันด์ ยังปรากฏอยู่ในภาษาอื่น ๆ อีก เช่น ภาษามาลายู มีคำว่า กามาร์บัน ภาษาฮินดี มีคำว่า กามาร์บันด์ (Kamar band) ในภาษาอังกฤษมีคำว่า (Commer band) หมายถึง ผ้ารัดเอว

จากงานวิจัยเรื่องผ้าขาวม้าของอาภรณ์?พันธ์ จันทรสว่าง อธิบายไว้ว่าผ้าขาวม้าเป็นคำที่เพี้ยนมาจากคำว่ากามาซึ่งเป็นภาษาอิหร่านที่ใช้กันอยู่ในประเทศสเปนเข้าใจว่าสเปนเอาคำว่ากามา ของภาษาแขกไปใช้ด้วยเพราะในประวัติศาสตร์ประเทศทั้งสองมีการติดต่อกันมาช้านานจากรากฐานของข้อมูลแสดงให้เห็นว่า ผ้าขาวม้าเป็นผ้าโบราณที่ใช้ประโยชน์กันมานานแล้วคนไทยรู้จักใช้ผ้าขาวม้ามาตั้งแต่ สมัยพุทธศตวรรษที่ 16 ถ้านับเวลาย้อนไป จะตรงกับยุคสมัยเชียงแสนในสมัยเชียงแสนผู้หญิงมักนุ่งผ้าถุง ส่วนผู้ชายเริ่มใช้ผ้าเคียนเอว (ผ้าขาวม้า) ซึ่งวัฒนธรรมมาจากไทยใหญ่ (ไทยใหญ่ใช้ โปกคีริยะ) ส่วนไทยเรายังมวยผมอยู่เมื่อประโยชน์ของผ้าจึงนำมาใช้บ้างแต่เปลี่ยนมาเป็นผ้าเคียนเอวเมื่อเดินทางไกลจึงนำมาใช้เพื่ออำนวยความสะดวกซึ่งให้ประโยชน์มาก เช่น ใช้ห่ออาวุธและเก็บสัมภาระในการเดินทาง ปูที่นอน นุ่งอาบนํ้า ใช้เช็ดร่างกาย เมื่อไทยใหญ่เห็นประโยชน์ของการใช้ผ้าจึงนำมาเคียนเอวตามอย่างบ้าง “เคียน” เป็นคำไทย มีความหมายตามพจนานุกรมคือพันผูกพาดโปกคาคคลุมเมื่อนามรวมกับคำว่าผ้าและส่วนใดส่วนหนึ่งของร่างกาย เช่นเอวจึงมีความหมายว่าเป็นผ้าสำหรับคาดเอวซึ่งคนไทยโบราณจะรู้จักผ้าเคียนเอวมากกว่าผ้าขาวม้าเนื่องจากใช้เรียกกันมาแต่โบราณส่วนคำว่าผ้าขาวม้านิยมใช้เรียกกันในภายหลัง

หลักฐานที่แสดงว่าคนไทยเริ่มใช้ผ้าขาวม้าในสมัยเชียงแสนมีปรากฏให้เห็นจากภาพจิตรกรรมฝาผนังที่วัดภูมินทร์จังหวัดน่าน และเมื่อดูการแต่งกายของหญิง-ชายไทยสมัยอยุธยาจากภาพเขียนในสมุดภาพไตรภูมิสมัยอยุธยาแผ่นดินศตวรรษที่ 22 จะเห็นได้ว่าชาวอโยธยานิยมใช้ผ้าขาวม้าพาดบ่าคาดพุงหรือนุ่งโจงกระเบนแล้วใช้ผ้าขาวม้าคล้องคอคล้องข้อมือทั้งสองข้างไว้ด้านหลังสมัยรัตนโกสินทร์ชาวไทยทั้งชายหญิงนิยมใช้ผ้าขาวม้ามาทำประโยชน์กันมาอย่างขึ้นโดยไม่จำกัดแต่เพศชายอย่างเดียวเหมือนในอดีตและไม่จำกัดเฉพาะทำเป็นเครื่องตกแต่งร่างกายอย่างเดียว”ผ้าขาวม้า”เป็นอาภรณ์อเนกประสงค์ มีลักษณะเป็นรูปทรงสี่เหลี่ยมผืนผ้าส่วนใหญ่ทอมาจากฝ้ายแต่บางครั้งอาจทอจากเส้นไหมในบางท้องถิ่นนิยมทอจากเส้นด้ายดิบและเส้นป่านนิยมทอสลับลีกันเป็นลายตาหมากรุกหรือเป็นลายทางโดยมากผลิตในแถบภาคเหนือหรืออีสาน มีขนาดความกว้างยาวแตกต่างกันออกไปส่วนใหญ่จะกว้างประมาณ 3 คืบยาว 5 คืบ อายุของการใช้งานประมาณ 1-3 ปี สำหรับราคาก็จะแตกต่างกันไปตามวัสดุที่ใช้ (ถ้าเป็นผ้าไหมจะมีราคาแพงนิยมใช้พาดบ่าหรือพาดบนไหล่)” ผ้าขาวม้า” เป็นอาภรณ์ที่คู่อยู่กับคนไทยมาทุกยุคสมัยโดยนิยมกันทั่วไปโดยเฉพาะตามชนบท โดยประวัติผ้าขาวม้าอาจไม่ใช่ผ้าของคนไทยแต่ระยะเวลาที่ยาวนานกว่า 900 ปี ที่ผ่านไปแล้วผ้าขาวม้านับได้ว่าเป็นผ้าสารพัดประโยชน์อย่างแท้จริงเพราะอย่างน้อยด้วย

รูปลักษณ์และลวดลายที่มีการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง ซึ่งได้รวบรวมไว้ทั้งศาสตร์แห่งสีสันทนและศิลป์
แห่งลายผ้าไทยนำมาผสมผสานกันอย่างกลมกลืน